

שבעת ימים פרק ראשון יומא

עין משפט נר מצוה

ו.

א מיי פ"א מהלכות
עבודת יוה"כ הלה ג:
יא ב מיי (פ"א מהלכות
מזבח ומזבח ה"ל ח) (פ"א
מה"ל שגגות הל"ו):
ג (נד נאמס בשעות פ"ב
דף לנ"ג):

תום' ישנים (המשך)

כח [שם פסוק מן וזני
הארץ תעשה ממנו וישית
לחם אבנטיס ורקס אין כמיני
שם, ולכן לא היה מבלאס.
אבל למאן דלמא שהאבנטיס
זני, תימא מנא ליה.
מ"ר: בתיבתו דמא פירש.
פ"ר: הריבין ג"ס רבינו
שלמה מצינו למה פירש,
יך לנימו אחר ממד של
בין העיבים וישמט ממנו
ויטובל שעה אחת קודם
שיכח בלגמיה, דהא [הכין]
נמי אהרן לן במחנה ליה
משה אחת שהיה המסכן
מפריק כמו שפירש, וכן
משמע בירושלמי (פ"א
ה"א) דקאמר דליתרין
דבין מביתו ור' יוחנן, דאי
מדריב יוחנן הוה אמיתא
שיכול לאחז שעה אחת
ולשמש ביה. אבל בקוביטריס
פירש מצינו למה פירש,
שהרי ע"כ לשכת פרהדרין
לא הייתה קדושה שאין
שיבה בעורה אלא למלא
[כו, בן שבעל קרי משתמט
חוק לשמי מחטו. אלא
מפרש רבינו חוקן מצינו
למה שמי [מה] פרישמו
למקום שבעל קרי מומת
ליכנס, ואע"כ דבמילואים
מכיו [ויקרא ח, לה] ופסח
אלה מועד משבו, ומדקאמר
שמי ע"כ מחנה ליה
היה וא"כ פירש מאשמו,
וי"ל דשמי אהרן שהיה
נרין לקבא אחת לויים כל
שבעת ימי המילואים, ואע"כ
דבמחנה נמי חקן [הכלן ד,
א] שהיה עובד כל שבעת
הימים, מיין אין זה כי
אם מדרכין, וא"כ ומאי
קאמר מצינו למה פירש,
והלא יש לו להיות מדין
במחנה ליה כמו אהרן ובניו
שהיו יושבין ממד פסח
אבל מעד אה הא דתניא
בצרייתא דמחלאת המשכן
כל שבעת ימי המילואים
היה משה מעמיד המשכן
וימפרקו היו פירוש היה
מפרקו ומעמידו מיד, אבל
אם נפרש מעמידו עבדי
וימפרקו צבוק ויומם וילה
דכתיבי בקרא לאו זוקא
למה ליה אלא מקום מחנה
ליה, ואם כן היי ויכולין
לפרשין במחנה ישראל
מנו שבעתה קדושת המשכן
כשהיה מפורק דלאמריין
במחנה [בא, בן הוגלו
הפרקתו היו ומוטריש
נכנסים שם, ופירוש ראשון
נטון, אב"ב בחד אחר
מודו ליה, לנתינת נקטיה,
דלפניו בחד אחר מודו ליה,
דהא אף לא הוה מודו
ליה הוה ע"כ למינקט מנאל
על שו לא על שעה אחת.
אי נמי חיישין לספק נדה,

אמר לך אבנטו של כהן גדול לא זהו אבנטו בו' וא"ת היכי
דייק מדכתיב אותו הכתיב נמי אותם ומאותם ימנא שהאבנטו'
שוין וא"כ קרא לא כמר דייקוי ולא כמר דייקוי וי"ל סברא הוה לאוקמא
קרא דואת האבנט תעשה שם משור וגו' צכחן גדול דווקא כיון
דשאר צבדיזו היו נמי דללאים אפוד

(י) (ומעיל) אבל הפירוש דלל שאר צבדיזו
דצוך ימנא נמי אבנטו דצוך ואשכחן
נמי כי האי גווגא כהן גדול ציוס
הכפורים לפי שהיו שאר צבדיזו דצוך
היה נמי אבנטו דצוך וה"ר ממנא
מיואני ז"ל פירש דנפקא ליה מג"ש
דווקא רוקס דכתיב צואתה תזוה
ויאת האבנט תעשה מעשה רוקס
וצכחן גדול מיירי מדכתיב וצבדי
אהרן תעשה כתנות ועשית להם
אבנטיס ומגבעות אס כן קמא דכהן
גדול ובפרשת פקודי כתיב בשעת
עשייה ואת האבנט שם משור תכלת
וארגמן ותולעת שני מעשה רוקס
וילפינן בגזירה שוה דכמו דלוחו רוקס
כלאיש הוה כן וצבנט תעשה מעשה
רוקס שכחצ כ"ג כלאיש הוה אבל
צבצנט של כהן הדיוט לא כחצ רוקס
ולמאן דלמא דתרווייהו של כלאיש
משוה להן מדכתיב אותם:

מבירתו למה פירש. פי' רש"י
שנאל אשמו עמו שם
שהרי על כרחך לשכת פרהדרין לא
היתה קדושה * שאין שיבה בעורה
כ"ש שכיבה וקשיא לן דנהי דלא
קדישא כקדושת עורה מ"מ כהר
הצית היתה דלמרי' צפרק פרט חטאת
(ובתים דף קט"ו): דלל הר הצית מחנה
ליה הוה ובעל קרי אינו רשאי ליכנס
במחנה ליה דלמא דפסקים פרק אלו
דברים (ט"ז: א) זכ וכל זכ לרבות בעל
קרי ילא יש לפרש מצינו למה פירש
הוה לן למימר שיפרישוהו למחילה
אחת צהר הצית דלמרי' פרק כילד זולין
(שם דף פ"ו). דמחילות לא נמקדשו:

סופא
טומאתן בהדיא כתיב בהו
טומאת שבעה כתיב ביה
אלא

מעט לעת כשם שגזרו שמטמאה טהרות מעט לעת למפרע. ופלוגמתייהו במסכת נדה צפרק כל היד (דף ט"ז). והכי תנן דרך צנות ישראל
משמשות בשני עדים אחד לו ואחד לה נמצא על שלו טמאין שניהן כל שבעה דודאי היה דם שבעת ציאה שאין דרך האיש לצאת
ממנו דם נמצא על שלה אומיים והוא לשון מיד בלשון יוני שקנחה צפרישט יציאת השמש מיד טמאיים ודאי נמצא (י) לאחר זמן כלומר
שהחיקה בדיקה טמאים מספק ואיזהו אחר זמן כדי שתרד מן המטה ותדיח את פניה של מטה ואח"כ מטמאה מעט לעת ואינה מטמאה
את בעולה והכי פירושה ואם יותר מכאן שהתה לצדוק ואח"כ צדקה ומנאלה הרי היא כשאר נשים לטמא למפרע טהרות של מעט
לעת ואינה מטמאה את בעולה שלא גזרו טומאת מעט לעת לענין טומאת בעולה ר"ע אומר אף מטמאה בעולה: **אלא צבחר אחר**.
ששהתה יותר מאלו זמן שהזמן אומיים ואחר זמן לאחר אומיים צמון כדי שתרד ומדיח צדקתה איזהו אחר זמן והתם קתני טמאיים
מספק ולא פליגי עס ר"ע וצבחר אחר זמן פליגי דקתני ואח"כ מטמאה את בעולה א' מעט לעת אבל צבחר אחר זמן דהיינו
צמון כדי שתרד מודו: ש"מ. מדקתני מפרישין שבעת ימים ואוקימנא טעמא משום חשש טומאת נדה: **בועל נדה אינו כנדה**. שאסורה
לנצול בשביעי עד הלילה אלא טובל בשביעי ציוס הלכן לא צעי פרישה אלא שבעת ימים ואם צא על ספק נדה ציוס הפרישה מונה מקצת
היום ככולו כנדה וטובל ערב ויה"כ שהוא שביעי ציוס ומעריב שמשו וכנכס במקדש ציוה"כ: דאי פ"ד **בועל נדה כנדה אימה טבל** זה אם
צא על נדה ציוס פרישתו בלילה דיוה"כ למחר היכי עביד עבודה: **סמוך לשקיעת החמה**. שמונה ימים לפני יוה"כ והאי דקרי ליה שבעה
דמשום ההוא פורתא לא חשיב ליה וטביל אור של ערב יוה"כ ועביד למחר של ערב יוה"כ הערב שמשו: **כל חייבי טבילות טבילין ציוס**.
דליין במסכת מגילה (דף כ"ג). ומחטאו ציוס השביעי ורחץ צמים וגו' (במדבר ט"ו): **נדה ויוגלת טבילין**. נדה דכתיב (ויקרא טו)
שבעת ימים תהא צבדה כל שבעה ויוגלת כמי נדה דוותה טעמא **שרץ**. **בעל קרי כמגע שרץ**. לנצול ציוס טומאתו דלאמריין צפרק אלו
דברים בפסקים [דף ט"ז]: **בועל נדה כטמא** מת לנצול ציוס שביעי אלמא טובל ציוס: **לא לטומאתן**. בעל קרי כמגע שרץ לטומאת ערב וראשון
לטומאה בעל נדה טומאת שבעה ואצ טומאה כטמא מת: **האי טומאת שבעה כפי ציה**. ותהי נדתה עליו וטמא שבעת ימים (שם טו):
שטמא

אלו דאי נדה כגון על שלו על של אומיים לא חיישין ולא היינו מפרישין אותו בשביל כך. מ"ר. אימת צבדי דיה
ב"י"ה צבחר היאך עביד עבודה. והא דתנן [לקמן ד, א] על שבעת הימים וזקק את הדם, היינו אם הוא טעור
ציוס הראשון, אבל אם שמש ממנו בלילה שלפניו יקרי לעריב שמשו. בע"ל קרי בפני שרין. בפסקים אלו דברים
ציוס [בן פירש].

אמר לך ההוא אבנטו של כהן גדול לא זהו אבנטו וכו'. כלומר
לעולם קרא לזוהא דווקא צבת אחת ובעשייה דפליגייהו לנמנו
צא שאין האבנטיס שוין שנאמר צבעשה האבנט של כהן גדול
(שמות נט) ואת האבנט של משור תכלת ואת ארגמן של שוה של
כלאיש דשם פירש יתכלת ותכלת עמרה
ואבנט הצניס של כהן הגדול כחצו ממנה
היו ואשמועינן הכא דאבנטו של כהן
גדול לא זהו אבנטו של כהן הדיוט
שוה של כלאיש וזה של צוך: וזהו
אבנטו. כלומר שניהם של כלאיש:
צבת אחת מי משכחת לה. שיהא
משא לנדו חוגר חמשה צני אדם
כאחת: לא לריכא דאקדיס. לא
צבת אחת משא קאמר אלא זה אחר
זה אבל צבדר אחד היו ולא הפסיק
צגד אחר צנתיים הלצים לאהרן כל
אהרן וכו'. ויקרב משא את בני
אהרן וכו'. אותם אבנטי
כלי: (ד) שם ד"ה כמאן
כו' ודאי נמצא על שלה
לאחר זמן כלו שהחיקה
בדיקה וכו' ומצאת דם
היה:

הגהות הב"ח
(א) גבי אבנט אהרן ובניו
אמר לך: (ב) שם וימגור
אבות באבנט כלי:
(ג) רש"י ד"ה לא צריכא
וכו'. ויקרב משא את בני
אהרן וכו'. אותם אבנטי
כלי: (ד) שם ד"ה כמאן
כו' ודאי נמצא על שלה
לאחר זמן כלו שהחיקה
בדיקה וכו' ומצאת דם
היה:

גליון הש"ס
תום' ד"ה מביתו וכו'
שאין ישיבה בעורה. עין
לקמן דף ח ע"כ תום' ד"ה
דאי:

הגהות מהר"ב
רנשבורג
א' ברש"י ד"ה אלא כמח
אמר וכו' ואח"כ נאמרה
את בעולה. י"ב ר"ל משום
מגע ודליתא כנדה דף
ט"ו ע"כ:

מוסף רש"י
אבנטו של כהן גדול.
של כל ימות השנה היה של
כלאיש מדכתיב (שמות נט)
ואת האבנט שם משור
ותכלת, לא זהו אבנטו
של כהן הדיוט.
שהדיוט של כהן (לקמן
י"ב): א' אבנטו של כהן
גדול ציוס הכפורים שהוא
של כהן, לא זהו אבנטו של
כהן הדיוט, כלל הדיוט של
השנה של כלאיש (לקמן טו).
וחזיקו (קמ"ח). זהו אבנטו
של כהן הדיוט. כל ימות
השנה, אלא כלאיש צבדי
כהן הדיוט (שם וסו).

תום' ישנים
ואבנטו של כהן גדול
א' אבנטו בו' אבנטו
של כהן גדול דשאר ימות
השנה קאי דיו מבלאס.
ואי גרסינן זהו אבנטו קאי
לאבנטו דיוה"כ. וא"כ
ראינו לתקן אבנט כ"ג משל
הדיוט. ואומר רבינו ויטב
דכמו שמתני אפוד ומעיל
שהיו מבלאס, מסביר ים
לנו לומר כמו כן אבנט
דלכלאיש, כמח כהן [שם
נט, כט] שם משור תכלת
וארגמן, חדש שהיו צבדי
לכן שלו דיוה"כ שהיו של
גם האבנט היה כן,
וא"כ הדיוט שלא היו צבדי
מבלאס הם אבנטו לא היו
ורבינו חוקן שבע בש"י
וארגמן מעשה רקם, וצוואה כתיב [שם כט, לט] ושכלת הממנו על ועשית מנזפת שם ואבנט תעשה מעשה רקם, וילין
רקם רקם מג"ש דעשייה ככלאיש. וזה הפסוק מדוב אלל בגדי כהונו דכהן גדול, א"כ של כהן גדול הוא. וצוואה